

In Amerika. — Mevrouw Grace Rogers zuster van den wereldberoemden jager, fotograaf en onderzoeker Paul. J. Ramey heeft aan de Audubon Society ten geschenke gegeven een terrein in Vermilion Parish, Louisiana, groot 12000 H.A., de voornaamste overwinteringsplaats voor vogels op de Westkust van Louisiana. Het grenst aan een Reservaat van den staat en aan de jachtgronden van Edward A. Mc Sehenny. Het zal zorgvuldig bewaakt worden en zoo gunstig mogelijk worden ingericht voor de vogels die er hun winterverblijf zoeken o.a. door aanplant van geschikte voedergewassen. En, zegt onze goede vriend Dr. T. Gilbert Pearsons aan wien wij dit bericht danken, als de vogels eenmaal erheen gelokt zijn, zullen zij daar nooit een geweerschot te hooren krijgen. Alle onkosten kunnen worden bestreden uit een fonds, dat de milde schenkster meteen in handen heeft gesteld van de Audubon Societies. T.

Waarnemingen bij Kruisspinnen. — In de beschrijving van zijn stemvorkwaarnemingen bij Kruisspinnen zegt de heer Mellink: „ten slotte is er veel individueel verschil.” Ik zou hier willen vragen: werd er ook gelet op de grootte der spinnen en wordt daardoor dat „individueel verschil” wellicht verklaard? Dergelijke proeven toch werden reeds genomen door Boys in 1880 en later door Barrow herhaald (zie b.v. Entomol. Zeitschrift, 1914; of Naturwissenschaften, 1916). Bij die proeven bleek nu, dat groote spinnen enkel reageerden bij groote stemvorken (aantal trillingen 24—300 per seconde), kleine spinnen bij kleine stemvorken (aantal trillingen 100—500 per seconde). Verschillende jaren reeds heb ik deze proeven herhaald en de juistheid er van kunnen vaststellen. De verklaring is natuurlijk, dat jonge spinnetjes zich voeden met kleine insecten; oude spinnen jagen op grof wild en versmaden het dwergvolk. Men vindt dan ook soms groote webben vol met kleine mugjes, alle onverlet. Volgens Barrow valt de spin het middelpunt aan van de lijn, die beide beenen der trillende stemvork verbindt. Dit heb ik nog niet waargenomen; mijn proefexemplaren (blijkbaar ook die van Mellink — of hield hij nooit beide beenen tegelijk tegen den draad?) wierpen zich telkens op een der beenen, hoe dikwijls ik ook de proef herhaalde. Misschien kan hier soortverschil in aanmerking komen. Barrow experimenteerde met *Epeira sclopetaria*, terwijl ik te doen had met *Epeira diadema*!

Dat de spin het trillen waarneemt en niet het geluid, den toon der stemvork, bewees Barrow door een strospiertje te bevestigen aan een electrisch hamertje: het gevolg was hetzelfde als bij een stemvork.

Een verslinden van het mannetje door het wijfje, heb ik nooit waargenomen; ook Fabre niet, al schijnt hij geneigd het aan te nemen.

De vervaardigingsduur van een web, hangt natuurlijk samen met de grootte der spinnen. Een dier, „geen errewete groot” (Gezelle) zag ik er een klaar maken, in den tijd van een half uur, van het spannen van het raam tot het opeten van het „middenmootje”. Het leggen van de hulpspiraal gaat heel vlug in zijn werk, ook bij groote: elke seconde ongeveer wordt een „knoop” vastgelegd op de spaken. Van webherstelling heb ik nooit iets gemerkt. In navolging van Fabre heb ik herhaaldelijk 's morgens alle vangdraden doorgeknipt, en alleen de spaken intact gelaten: 's avonds zat de spin nog onbewegelijk op het net in 't midden of in haar schuilhoekje. 's Anderen daags was dan alles verdwenen.

Ten slotte een vraag: wie weet een verklaring, waarom een spin, als men er b.v. tegen blaast, het heele web zoo sterk in trilling brengt, dat men van haar niet veel meer ziet? Volgens Snellen van Vollenhoven zou hieraan ontleend zijn: „zoo boos als een spin.”

Het lijkt mij niet onwaarschijnlijk, dat het voor de spin een middel is om aan een aanvaller te ontkomen. Bij andere dan de kruisspin heb ik het vergeefs beproefd: die laten zich onmiddellijk aan een draad naar beneden vallen.

Dr. L. PEETERS S.J.

Flora der Tropen. — Destijds werden door het Koloniaal Instituut voor rekening van het „Van Eedenfonds” o.a. uitgegeven:

a. Dr. A. Pulle, Zakflora voor Suriname, 1ste ged. Bulletin no. 47.

b. Dr. I. Boldingh, Flora voor de Ned. West Indische eilanden.

Door het Bestuur van het „Van Eedenfonds” werd besloten deze twee werken gratis ter beschikking te stellen van de lezers van „De Levende Natuur”, tegen vergoeding der portokosten, welke respectievelijk bedragen: